

(המשך מעמוד 24)

רים ניתנו. כיום יש לסקציית הכדורגל של נס'ציונה לא פחות משתי קבוצות נשים עם 50 כדורגלניות, שהצעירה בהן היא בת 11 והגדולה בת 21.

בינתיים הן מתמודדות בין לבין עצמן, אחרי שהקימו להן כבר קהל מעריצים מקוּמי. אבל הן משוכנעות כי לא ירחק היום וקבוצות כדורגל נוספות תקפוצנה על הרעיון ותקמנה קבוצות של נשים. אולי בעקבות כך תקום בארץ ליגת כדורגל של נשים, שתפתור את הבעיות הכספיות של הרבה אגודות.

*** לא הופעות קרקס

פאטנט של מישחקי כדורגל
בין נשים אינו המצאה בלעדית של נס'ציונה. עוד לפני עשר שנים כבר שיח' קו נשים בארץ כדורגל. אלא שאז היו אלה חילול בשירות-חובה, שנאלצו לעשות זאת כתחביב במיסגרת מישחקי הספורט של צה"ל. להתחלה זו לא היה כל המשך. עתה המדובר אינו בהופעות קרקסיות אלא בכדורגלניות של ממש, שתלמדנה את המישחק ותתאמנה כמה פעמים בשבוע, כמו כל קבוצת כדורגל גברית.

גיבור הרעיון נס'ציונה הוא מוני עטר, 24, צעיר שחרחר ושקט. עקשן שאינו מסיר לעולם את החיוך מעל פניו.

לפני המישה חודשים התייצב מוני בפני מוכרי האגודה משה ורניק, סיפר לו על רעיונו להקים קבוצות נשים. ורניק — אביה של דוידה, אחת החלוצות בקבוצת הבנות — לא איבד עדיין, בגיל 38, את הקשר עם הדיור הצעיר.

*** ההיסטוריה חזרה עד עצמה

רניק התעמק בבעיטה. הוא ידע היטב שמכבי נס'ציונה, בעלת העבר המפואר עוד לפני קום המדינה, ירדה פעמיים מגדולתה. אחרי שניטשה על-ידי שחקנה מהולל דניאל ילובסקי (שעבר לבית"ר תל-אביב), ירדה הקבוצה אל הליגה השנייה, בשנות ה-60. ועתה בשמה החדש, הסקציה, העלו צעירי המושבה את הקבוצה אל הליגה הלאומית, שם החזיקה מעמד שנתיים בלבד.

אולם בשנה שעברה הסתלק אברמלה שטמברג למכבי תל-אביב, גברי בן-שמעון קיבל שחרור לבית"ר תל-אביב ומבקייע הן שערים אליעזר צווייג חזר במסח'נפס לארץ-צות-הברית, אחרי שלא נמצא פיתרון לבע' יותיו האישיות. ורניק החליט לומר: כן. מוני החל מקבץ בנות. בשבוע הראשון הופיעו עשר, מהססות ונבוכות. בשבוע ה-22, ובשלישי — ארבעים. היום יש לו 50 בנות 11 עד 21, פייטריות אחת אחת, נלחמות על הכדור עד טיפת זיעתן האחרונה, ונגזרות מזה יותר מקהילת צופים. ולאגודות הספורט בארץ יש מיכרה זהב חדש, שימשוך רבבות למיגרשים.

*** סוציאליזם ברגליים

לא רק הבנות נהנות. גם ההורים מרוצים. כשהבנות מתרוצצות על המגרש, הן אינן מתרוצצות ברחובות — וזה כבר שנה הרבה.

להרפתקה הנס'ציונית יש גם משמעות חברתית: בתו של משה ורניק הפרולטר מחכת מרפקים ומחליפה בעיסות עם דפנה ואורנה פלדמן, בנותיו של הפרוסן עתיר-ההון. בדרך כלל לא קיים קשר בין בנות עשירים לבנות שכבות אחרות. אך על ה-מיגרש הירוק, מאבד המעמד את משמעותו. פה מדברות רק הרגליים.

איזה מין בת הולכת לשחק כדורגל? בטח אחת גברית כזאת, שלא הולך לה עם בנים, ושמהפשת תשומת-לב, לא?

לא. לא דובים ולא יער. צריך רק לראות את הכדורגלניות של נס'ציונה, כדי להיחמק שהן חתיכות.

כמו דוידה ורניק, יפהפיה בלונדינית ו-כחולת עיניים בת 14, שעשתה היסטוריה כשהבקיעה את שער הנשים הראשון בישר אל. או מרים צינח (17), שחרחרת ארוכת-שיער ובעלת עיניים רושפות. או אחותה אביבה בת ה-14. או אורלי יצחקי, בוכה בלונדינית קטנה ועדינה, זריזה על המגרש כשה, שלאנחה משחקת זו חווייה: משחקת דומה יותר להופעת ריקוד.

כולן צעירות, כולן חתיכות, כולן נשיות. או בכל זאת, בשביל מה זה טוב, ה-כדורגל?

כפי הבנות שתי תשובות — נורא פשוט-טות. האחת: המשחק התרבותי, המעיף, נהדר למיגררה יותר ממאה דיאטות והתעמל-יות. והשנייה: אנחנו יכולות לעשות כל מה שהגברים יכולים. אנחנו שוות להם.

המאוסר הוא דויד בלאסטר, סטודנט יש-ראלי בן 25, גבוה, ושחרחר, הלומד בלונ-דון הנדסת טכסטיל. כאשר ריקי, יחד עם שאר המועמדות, הגיעה למלון בלונדון, הוא כבר חיכה לה שם. ומאז, במקום המלווים החתיכים המיקצועיים שהוצמדו לשאר המועמדות, היה לריקי מלחה משלה. "הפעם החלטנו שזהו זה, ויומיים אחרי הבחירה הודענו שאנחנו מאורשים".

מאז הגיעה הביתה, אין לריקי רגע של מנוחה ומרגוע. הטלפון אינו מפסיק לצלצל. הפרחים ממשיכים להגיע בקצב מסחרר, ו-חברותיה ממשכות להגיע כדי לשמוע חתי-יות ולראות את המתנות.

השאלה הראשונה שהן שואלות היא, מה עם מכונית הספורט שהובטחה לזוכה? מתברר שאנשי חברת הסרטים יוניברסל, שאיבדו את התחרות, פשוט... טעו. "בתחרות מוקדמת, שנערכה לפני חודש בפאריס", מספרת ריקי, "סיפרו לנו ה-מארגנים על המכונית. כל המועמדות, כו-לל אותה, שמחו על הבשורה, ושאלתי אפ-י לו אם החברה תשלם גם את המיסים. ה-תשובה הייתה חיובית. הם ישלמו הכל. אחרי חודש, בתחרות הגמר בלונדון, ה-חילו להתעניין בסוג המכונית ובמודל.

"איזה מכונית? מה פתאום מכונית? אין לא מכונית!!" אנו לנו המארגנים, "בכלל לא שמענו על דבר כזה. הפרס הוא נסיעה להוליווד, מבחורבד, וחופשה במרוקו". כשהתעקשנו על כך שהמכונית הובטחה לנו, אמרו לנו שנו היתה כניראה טעות." וכך הפך מיבחן הבד לפרס הגדול. לריקי אין בינתיים כוונת להשתמש בו. אין לה שאיפות להיות כוכבת קולנוע, ולעשות סתם טיול היא יכולה ממיאל, כי דיילת קרקע של אל-על.

ובכלל, התואר שזכתה בו, על כל הכרוך בו, לא סיחרר את ראשה של המלכה, היא לא רכשה לה גינונים של נערת-זוהר, ונש-ארה אותה נערה מקסימה, בעלת אישיות והתנהגות כובשת לב, שהיתה מקודם. היא חזרה לעבודה כרגיל, ממישיכה לכתוב מכ-תבים ללונדון, ומחכה לרגע המאושר, בו במקום כתר, תונח על אצבעה טבעת.

ריקי בן-צבי

גם כתר וגם טבעת

היחיד שהפסיד מכל העניין הוא הצלם הישראלי אברהם ירון. לפני שנסעה לתחרות הבטיחה לו ריקי, בתמורה על התמורנות שהכין לה, שעון מיוחד במינו. היא חזרה בלי השעון. "כשהחלטנו להתארש", סיפרה, "נתתי את השעון לדויד".

ולא ניתנה לריקי בן-צבי, שזכתה לפני שבוע בתואר "מלכת נמלי-התעופה 1970". "כל זה לא חשוב" היא אומרת בהת-רגשות, כשהיא יושבת בין ערימות המתנות המלאות את חדרה. "מה שחשוב זה שאני מתחתנת".

מתנה היפה ביותר שהמלכה הבינלאומית הראשונה של ישראל מ-זה אלפיים שנה, הביאה איתה הביתה אי-נה הכתר, התואר, או מיבחן-בד הוליבודי. המתנה איננה החופשה במרוקו שהועברה לקיסריה, או מכונית הספורט שהובטחה

"מלכת נמלי-התעופה". משמאל נראית ריקי משחקת כדורסל עם יל-דים בשכונתה, בבית-הספר הקליר — הטמון לביתה. ריקי בת ה-25, טיפוס של נערת-זוהר, מסתכלת על החיים באורח מעשי לחלוטין.

בדירתה בתל-אביב נראית הדיילת ריקי בן-צבי בשמלת חתונה מ-קיבלה במתנה כאשר זכתה בתואר

המלכה גביח בית בריטיאן דויד, אותה קיבלה במתנה כאשר זכתה בתואר